

Sobota 13. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 13.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: radostná
hostina medzi Bohom a jeho
ľuďom; pôst, ktorý plyní v
skrytosti; Ježišovo nové víno.

JEŽIŠ NEBOL tradičný učiteľ.
Pozornosť svojich súčasníkov upútal
slobodou, s akou konal, a autoritou, s
akou učil. Na druhej strane vtedajší
izraelskí učitelia boli puntičkárski,
pokiaľ išlo o predpisy, ktorými žil
izraelský ľud, až do takej miery, že
učili kazuistiku, ktorá nie vždy
rozlišovala podstatné od vedľajšieho.
To sa niekedy stávalo zložitou

vonkajšou príručkou, ktorú sa treba naučiť a dodržiavať. Ježišovo učenie má však iný tón: aj on bol pokračovateľom tradície, ktorú prijal izraelský ľud, ale jeho činnosť sa neobmedzovala len na plnenie vonkajších predpisov, ani to neučil svojich učeníkov, ale usiloval sa o obrátenie zvnútra človeka.

To spôsobilo, že mnohí boli napríklad prekvapení, keď si všimli, že ani on, ani jeho učeníci sa pri určitých príležitostiach nepostili. Kristus odpovedá obrazom doby: „Vari môžu svadobní hostia smútiť, kým je ženích s nimi?“ (Mt 9, 15). Na svadbách v tých časoch mali dôverní priatelia ženícha za úlohu podporovať radostný tón hostiny. Dokonca zákon oslobodzoval priateľov ženícha od rôznych právnych povinností, ak neprispeli k radostnej atmosfére svadobnej hostiny. Týmto prirovnaním Ježiš naráža na seba ako na ženícha a na

svojich učeníkov ako na priateľov
ženícha. On priniesol na svet radosť
zo spásy.

Boh chce naše šťastie a neprikazuje
nám, aby sme sa od tohto cieľa
odklonili. Je pravda, že práve preto,
že ide o ambiciózny cieľ, bude nás to
často stáť námahu; inokedy
nebudeme rozumieť jeho cestám, čo
môže znamenať aj utrpenie. Ale
Božie nariadenia nás vedú k
slobodnému a šťastnému životu. „Istý
filozof povedal: *Nechápem, ako sa
dnes dá veriť, lebo tí, čo hovoria, že
veria, majú tvár ako na pohrebe.
Nesvedčia o radošti zo vzkriesenia
Ježiša Krista.* Je pravda, že je veľa
kresťanov so smutnou tvárou... Ale
Kristus vstal z mŕtvych! Kristus vás
miluje! A vy nemáte radosť?
Zamyslime sa nad tým a spýtajme sa
sami seba: Som radostný, pretože Pán
je mi blízko, pretože Pán ma miluje,
pretože Pán ma vykúpil?“^[1].

.....

TENTO SVADOBNÝ OBRAZ je v Ježišových ústach aj príležitosťou na prorocké ohlásenie jeho smrti: „Prídu dni, keď im ženícha vezmú, a vtedy sa budú postiť“ (Mt 9, 15). Ženích vzatý na kríži, ktorý naplní srdcia učeníkov smútkom, je najplnším vyjadrením každého pôstu. V pôste aj v kríži je smútok a odriekanie; oboje je však preniknuté radosťou z plnenia Božej vôle a nádejou na nový život. Preto pôst nie je len odriekaním, nekončí sám v sebe, ale je zameraný na živenie sa Otcovou vôľou. Aj Ježiš povedal: „Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokončiť jeho dielo“ (Jn 4, 34). Toto odriekanie, tento počiatočný pohyb sebazaprenia, zabráňuje tomu, aby sa srdce pripútalo k osobnému pohodliu, a pomáha nám udržať si bdelú duchovnú vnímavosť, aby sme mohli

objavovať Božie dobrá a tešiť sa z nich.

Na inom mieste Ježiš vyzýva ľudí, aby dávali almužnu, modlili sa a postili bez vedomia druhých, ale len pred tvárou Otca v nebi. To prekvapilo aj niektorých vtedajších poslucháčov, pretože v mnohých prípadoch robili tieto dobré skutky, aby si získali pozornosť druhých. Ježiš nám však pripomína, že hodnota skutkov nezávisí od toho, ako ich vidia druhí. V mnohých prípadoch bude Boh jediný, kto ocení modlitbu, obeť alebo gesto štedrosti. A to bude stačiť. „Tvoj úsmev,“ píše svätý Josemaría, „môže byť pre teba niekedy najlepším umŕtvovaním, ba dokonca najlepším pokáním: *alter alterius onera portate* (Gal 6, 2), *neste si vzájomne bremená*. Staraj o to, aby tvoja pomoc zostala nepovšimnutá, bez toho, aby ťa niekto chválil, bez toho, aby ju niekto videl, aby si nestratil svoje zásluhy pred

Bohom“^[2]. Týmto spôsobom,
prechádzajúc nepozorovane, ako soľ,
kresťan korení všetky prostredia, čím
robí „všetko nadprirodzene
príjemným a chutným“^[3].

„ANI NOVÉ VÍNO nevlievajú do
starých mechov, lebo mechy sa
roztrhnú a aj víno vytečie, aj mechy
sa zničia. Ale nové víno vlievajú do
nových mechov, a tak sa oboje
zachová“ (Mt 9, 17). Vínny mešec bol
kožený vak. Keď sa vrečko vyčiniť, okolo kože sa použil šev, pričom v
hrdle zostal len otvor, cez ktorý sa
prelievala tekutina na uchovanie.
Nové víno sa nalialo do mešca a
nechalo sa usadiť. Ako víno kvasilo,
kožené vrečko sa roztiahlo v
dôsledku uvoľňovania plynov. Ak
však bol vak na víno starý, stal sa
tuhým a stratil svoju pružnosť. Ak by
sa teda do stvrdnutého mešca nalialo

nové víno, pri kvasení by sa mešec mohol roztrhnúť a mešec aj víno by sa stratili.

Ježiš vždy prináša nové víno. Týmto novým vínom je Duch Svätý, dobrá správa o vykúpení. A najjasnejším znakom prítomnosti Ducha Svätého v človeku je radosť. Nie náhodou chcel Ježiš začať svoj verejný život premenením vody na vynikajúce víno, a to v kontexte svadobnej hostiny. Kristus nás prišiel naplniť životom, ktorý rozveseľuje srdce, ako víno rozveseľuje hostinu. Toto nové víno však treba naliať do nových mešcov, ktorými sú naše srdcia. Preto Ježiš pripravuje srdcia svojich učeníkov, aby mohli pojať silu a novosť jeho božského života.

Učenie niektorých zákonníkov a farizejov Izraela s ich kazuistikou a len vonkajšou ostražitou slúži ako staré mešce. Nový život kresťana má vnútorný princíp, ktorý ho

presahuje. Aby sa srdce naplnilo novým vínom, musí sa naučiť počúvať a byť poddajné Duchu Svätému, ktorý je zdrojom neustálej obnovy. Môžeme preto prosiť Pannu Máriu, aby nám dala srdce podobné jej, schopné byť otvorené novému vínu, ktorým je Boží život v nás.

^[1] František, *Anjel Pána*, 13-XII-2020.

^[2] Svätý Josemaría, *A solas con Dios*, bod 122.

^[3] *Ibid.*
